

Ἑβδομο δημοτικὸ
Κοντικοζαμπικό.

Ἐπὶ ἐκλογαῖς ῥιγῆκανε πὺν γλάροι πειναλῆσι,
κί ὁ Θεοτόκης ἔλεγε, κί ὁ Θεοτόκης λέει.

Παιδιά μ', ἂν μ' εὖρη σήμερὰ τοῦ Θεοῦ τὸ βόλι
κί ἂν τὴν φτωγὴ τὴν στρουγγὴ μου τὴν ἀκρωσῶσον ἔλω,
σκηῶστε τὸ σκαρπὶ μου, φορεῖτε καὶ μὴ μάσκα,
κί πῆστε ἄτους Κορδοῦνικοῖς: κκὴ ψυχρὴ σας φλάσκα.

Δένδρον εἶχα ἴσθην αὐλῆ μου,
σύντροφε μουστακαλλῆ μου,
κί ἔπесе μὲ ζερῶλα
καὶ μαράθηκαν τὰ φύλλα.

Ἐἶχα στρουγγὰ ἴσθην Βουλή,
σύντροφε μουστακαλλῆ,
κί ἦλθαν λύκοι μὲς ἴσθι στάνη,
κίρ Ἀλέκο μου τσοπάνη.

Καὶ τὴν στρουγγὰ τὴν τρανὴ
μου τὴν ῥήμαζαν σὲ ἴλιγο,
καὶ κυττοῦν τὸ λαγιχρὶ,
πῶναι μὲς ἂπ' τὸ Τσιρίγο.

Ἄχ! ἀρνάκι μ',
κουδονάκι μ',
Στῆ Σπύρο μ',
βλάμη, μῆρο μ'.

Βάτ βάτ βάτ βάτ,
ὁ Κορράτης τί τραβᾷ.

Κί ὁ κύρ Ἀλέξανδρος πηδᾷ
καὶ τὴν Κορδόνα τραγουδᾷ.

Ποῦς εἶδε πράσινο δεντρί
— μὲ τὴν ἐρτερίζεαν χοντρή —
— μὲ πράσινα τὰ φύλλα —
— γεινάει πούχ' ἢ σκύλα —
καὶ ἴσθην κορρὴ μαλάματτα
— μὲ πέρνουε τὰ κλάμματα.

Ποῦς εἶδε θηλυκὸ παππᾶ καὶ γκαστρωμένο δάκκο,
ποῦς εἶδε ν' ἀκρωῶνον τὸν Τριανταφυλλάκο,
ποῦς εἶδε ν' ἀκρωῶνον καὶ τὸν συμπεθρό μου,
κί ἐγὼ γι' αὐτὰ τὰ ἔφαρικά νὰ κᾶνω τὸ σταυρὸ μου.

Κί ἔλεγε κί ὁ Φασουλῆς
πρὸς πατέρα προσφιλεῖς.

Χαιρετῶ τοὺς ἀνθλίκοις καὶ τοὺς ἠλικιωμένους,
τὰ κυχημάτα τοῦ γένους.

Χαιρετῶ τὸν Θεοδωράκη, τὸν νηπιὸν τὸν Ἡρώδη,
τὰ μουστάκια, τὴς γοβίτσας, τὴς σαβίδες καὶ τὰ ζύλα,
τῶρα ποῦρηται καὶ πάλι μὲ μουτσούνας τὸ Τριφίδι:
καὶ ἴσθους δρόμους μενουέτο θὰ χορέψη κί ἡ γκαμῆλα.

Πέρνω τῆς ἑλραῖς τοῦ Κόντη, στεφανῶνο τὰ κορδόνια,
σφάζε κάθε, Θεοδωράκη, καὶ πελέκω καὶ τραγουδᾷ,
καὶ τὸν Μάρτη σὺν ξανῶλθον γιὰ φουλραῖς τὰ γελιδόνια
σῦρτε ἴσθην Μακεδονία μὲ τὸν κικετᾶν Ἀρκούδα.

**Μὲ δάκρυο ραῖνιομο πεκρὸ
τοῦ Κουσουλάκου τὸν νεκρὸ.**

Μὲ γέλιο τὸν ἀντίκρυσε τὸν Θάνατο ἴμπροστὰ
κί ἔως ἴσθην ὕστερη στιγμή γελῶντας μὲς ἰμιούσας,
καὶ κίτρινο κί ἀνήμπορο μὲ γεῖλη γελαστὰ
τῆς πονεμένης σου καρδίας τὸ πόνου περιγελοῦσας.

Προχθὲς ἀκόμη κῦτταζα τὴν πρώτη σου φωνή,
ποῦ τὰ πέρασκιμα μαζί τὰ χρόνια τὰ παλιὰ,
τὸ σπῆτι σου, ποῦ ἴσθικνε τὸ πρῶτο μου παιδί,
κί ἂπ' τὸ μεγάλο δένδρο τοῦ δὲν ἔμεινε κλαδί.

Τέτοιας γλυκῆς ἐνθύμησε κί ἄλλιας πολλὰς ἀκόμη
τῆς ξεφυλλίως σήμερα ἴσθου τῶρου σου τὸ γῶμα,
καὶ κλαῖω χρόνια ξενοικιστὰ καὶ μὴ ζωὴ φευγάτη,
ποῦ τὰ χρυσὰ μὲς ἔδεινε τὸν Ἑσπερίδου μῆλα,
καὶ κλαῖω τὸν ἀκούρατο, τῆς πινας τὸν ἐργάτη,
ποῦ στέφανκ τοῦ πλέξαμε μὲ τῆς καρδίας τὰ φύλλα.

Μῶμος γλυκὸς χωρὶς ὀργὴ καὶ φθόνου κικρινίσρη
σοῦ χάρισε τὸ γέλιο του, τὸ πνεῦμα του, τὴ χάρι,
κί αὐτὸς μοῦ δείχνει σήμερα μὲ σφαιλισμένο στόμα
τὰ δάκρυα ποῦ βρέεκανε τοῦ τῶρου σου τὸ γῶμα.

**Καὶ καρπόδαϊς ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Σὲς λέγομεν συντόμως
πῶς ἔγῃτε τρίτος τόμος
παθολογίας νεύρων καὶ ψυχιατρικῆς,
μελέτης βιβυτάτης κί ἐπιστημονικῆς
σπουδαίου φρενολόγου, τοῦ Μι τοῦ Κατοκρᾶ,
ποῦ σῶματι τονῶει καὶ νεύρα χαλαρὰ

Εὐγενίου Λάντε «Πλειάδες», ποιημάτων συλλογὴ
ποιητῶ περιλημένον μ' ἕναν ἰσθονο δικυγῆ.
Τῶρα περὶ ἴγαμὶ βγαίνου
κί ἔλ' ἀνάπαστα θὰ γένου.

Ἐπιθεώρησις λαμπρὰ καὶ ψυχιατρικὴ
καὶ νευρολογικὴ.

Βγαίνει τὸν μῆνα μὲς φορὰ παρὰ Βλαδιανῶ,
σφριγῶντος ἐπιστήμονος μὲ γνώσι καὶ μὲ νοῦ.

Τῆς Λότνερ τὸ κοντσέρτο, τῆς ἀκοῆς ἐντρυφήμα,
χειροκροτοῦντων ἔλων ἐπέτυχε περίφημα.

Εἰς τὸ Γεωργιάδη λοιπὸν τοῦ Παναγιώτη,
ποῦ τὸ κατὰστῆμα τοῦ χαιρέι μὲς φῆμη πρώτη,
ἴσθον δρόμον τοῦ Σταθίου κί ὕπ' ἀριθμὸν ἐνέκω
Ἰαπωνίας εἶδη θαυμασια καὶ νεῖα,
σάζα τῆς Κεϋλάνης, τσιγάρρα Τσανακλῆ,
καὶ ποῦρα τῆς Ἀθῶνας γιὰ κάθε μερακλῆ.